

Nhật Chiêu

Cánh bèo

1.

Có một góc bình yên nơi bán đảo, nơi tôi có thể ngồi nhìn không chán những cánh bèo trôi. Bèo trôi, sông trôi, mây trôi, nắng trôi... Và người ta nhìn thấy những giấc mơ của mình cũng đang trôi. Đôi khi, một con cò trắng nhỏ mỗi cánh, đáp xuống một đám bèo xanh, để mình trôi đi trên mặt nước màu chàm pha ánh hồng vàng của mặt trời sắp lặn. Cảnh tượng đó đẹp mê hồn cho đến một hôm... Ngồi trầm tư bên bờ bán đảo xanh, tôi nhìn thấy có cái xác người vướng mắc giữa một giề lục bình lớn đang trôi. Ôi, một thằng chống hiện ra trong ánh hoàng hôn lộng lẫy hồng vàng! Dòng sông duyên dáng xinh tươi bỗng dừng đôi màu. Vậy thì dòng sông có màu gì? Không phải xanh ư? Không phải trắng ư? Không phải hồng ư? Và những cánh bèo kia? Đang cống xác chết trương phình kia trôi về đâu? Về đâu?

2.

- Alô, anh đó à, phải anh không?
- Có chuyện gì mà giọng em lạc đi thế?
- Chuyện vừa rồi... không thể... Anh là... như là điên vậy... phải không?
- Chuyện gì anh không hiểu?
- Chuyện anh nói trong điện thoại mới rồi.
- Mới rồi? Là bao giờ? Ngày hôm nay anh chưa điện thoại cho em mà.
- Vậy mà cách đây mười phút, anh mới vừa điện thoại cho em đấy!
- Ồ không!
- Đúng là giọng anh. Anh nói...
- Nội gì?
- Rằng anh sẽ giết em!
- Em đùa chắc?
- Không, anh đùa đấy chứ!
- Vậy là không ai đùa. Nhưng có kẻ thứ ba đang đùa. Nó giả giọng anh.
- Ghê quá! Anh đoán ra ai không?
- Anh đoán là...
- Anh biết ư?
- Không. Anh sẽ gọi cho em sau.

3.

Vậy, đó là y. Tối hôm qua, khi tôi về nhà thì y chờ tôi ngay trong phòng ngủ của tôi, hiện ra trong ánh đèn tôi vừa bật. Ngồi trên giường tôi, đó là y. Một người lạ mà tôi cảm thấy rất quen. Và gây một cảm giác rờn rợn.

Dù thế, tôi kèm mình không kêu thét lên như thường tình khi người ta gặp một kẻ lạ lên vào nhà mình.

Chào ông, y thần nhiên lên tiếng.

Mi là ai?

Y khá giống tôi về ngoại hình. Áo đen, quần sẫm màu cũng hầu như đen. Còn tôi thì hầu như không bao giờ mặc đồ đen.

Gương mặt y thì khó mà diễn tả nổi. Bảo giống tôi thì cũng được, nhưng là giống với gương mặt tôi mà tôi nhìn thấy trong chiêm bao một đôi lần. Có điều, đôi mắt y sáng quắc, chứ không đeo kính cận như tôi ngoài đời.

Tôi chỉ mới hỏi y là ai, thế mà y cũng cười, một nụ cười châm biếm và tai ác.

Tôi là hồn ma của ông.

Nhảm! Ta còn đang sống sờ sờ đây mà!

Tôi là hồn ma sống. Hồn ma của ông. Đang ở trong cơ thể sống của ông. Hay đúng ra là, ẩn náu trong bóng tối của ông. Ông biết đó, ai cũng có bóng tối. Và trong bóng tối ấy, là một hồn ma sống!

Cho là vậy đi! Nhưng mi hiện ra làm gì?

Câu hỏi hay! Thì thế, thỉnh thoảng những cái ẩn náu cũng hiện ra chứ. Hay nói theo Balzac thì thế này: “Tôi là bộ phận của cái đối lập có tên là sự sống”.

Mi là cái đối lập của ta sao?

Cho là vậy đi. Y mỉm cười nhại tôi.

Nhưng mi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta là tại sao mi hiện ra?

Thong thả, thong thả. Ông hãy ngồi xuống đã. Đây, ngồi xuống cái ghế nhỏ kia.

Được. Ta sẽ hỏi mi cách khác. Ai cần mi chứ? Ta có cần mi không?

Lại hỏi rất hay. Tôi hiện ra để ông sai bảo. Có vậy thôi.

Sai bảo cái gì?

Rồi ông thấy, ông rất cần tôi.

Ta không cần mi! KHÔNG! Bỗng dưng tôi hét lên. Chắc là tôi giận dữ lắm.

Cần chứ. Ông thử sai bảo tôi đi, rồi ông sẽ thấy thứ ông cần!

Sai bảo, ra lệnh, rồi mới thấy cái mà mình cần à?

Đúng vậy. Đó là bản chất của quyền lực. Hãy đánh thức quyền lực của bóng tối trong ông.

Chính là mi đang sai bảo ta đấy!

Ha ha, ông bận tâm làm gì cái quan hệ chủ – tớ. Ai là chủ, ai là tớ thì có gì ghê gớm lắm đâu.

Khoảng cách giữa hai cái đó là tự do mà.

Mi nói như nhà thơ Bắc Đảo, “Tự do chỉ là khoảng cách giữa người đi săn và con mồi”.

Là con mồi của một nhà thơ thì cũng có chút khí chất thơ ca chứ!

Cám ơn! Và ta chỉ biết làm thơ, chứ không biết sai bảo hay ra mệnh lệnh gì hết.

Đừng rụt rè như vậy. Nên nhớ là nhà thơ thường đứng về phía yêu ma.

Mi là thứ yêu ma gì vậy?

“Yêu ma không cám dỗ ta, chính là ta cám dỗ yêu ma”, chắc là ông còn nhớ lời nói ấy của bà George Eliot.

Mi còn một sách hơn cả ta kia đấy!

Thì tôi là phần tốt nhất trong ông mà! Xin phục vụ ông. Hãy sai bảo đi. Giết ai đó, chẳng hạn.

Ta chẳng phải là kẻ giết người!

Ai bảo ông là sát nhân? Chính tôi mới là sát nhân kia mà. Ông chỉ tư tưởng thôi, còn tôi thì hành động.

Ta là nhà thơ. Thế nên, với ta tư tưởng chính là hành động.

Như thế, thì tôi cam đoan, ông đã từng giết người. “Ai từng không giết người yêu mến, có lạ gì đâu chuyện giết người!” thơ Oscar Wilde đấy, và đó chính là bản dịch của ông. Cũng như tôi đây. Tôi là ai chứ? Thì chính là bản dịch của ông!

Mi đúng là yêu ma của bóng tối!

Đâu chỉ một cô gái chết vì ông, phải không nào? Thêm một cô nữa, có sao đâu? Tôi ra tay nhé?

Nếu mi đang chờ ta sai bảo, thì đây mệnh lệnh của ta: KHÔNG ĐƯỢC CHẠM VÀO NÀNG!

Hiện giờ thì không.

Hiện giờ và mãi mãi!

Ông ơi, “mãi mãi” là gì? Ông biết nó là gì không?

4.

Có một góc bình yên nơi bán đảo, nơi tôi có thể ngồi nhìn không chán những cánh bèo trôi.
Bèo trôi, sông trôi, mây trôi, nắng trôi...

- Món thịt thỏ nướng này ngon thật, thơm lừng. Như là em đang ăn thịt anh vậy. Vì anh là thỏ mà. Trong mười hai con giáp, mèo tương đương với thỏ, chính anh đã dạy em thế. Khi trần gian không còn gì để ăn thì anh sẽ nướng thịt anh cho em ăn chứ?

- Nhưng anh không phải là Đường Tăng, thịt không ngon đâu!

- Đây là nơi đẹp nhất bán đảo. Làm sao anh biết nơi này nhỉ? Với em, cái gì anh cũng biết. Với em, anh là thần tượng.

- Thần tượng trong hoàng hôn!

- Mặt trời đang lặn, trời ơi, đẹp quá! Mây óng ánh như một lâu đài pha lê. Sông thì như một bờ môi vừa thoa son hồng, óng mịn và tươi mát quá đi! Làm sao quên được những giờ khắc như thế này nhỉ? Nhưng anh nói đi, làm sao mà anh lại muốn giết em? Ôi, rượu sakê cũng ngon quá. Tại sao anh muốn uống rượu sakê từ miệng em?

- Vì nó nóng ấm. Nhưng sao anh uống rượu mà em lại say?

- Và anh thì muốn giết em!

- Điên! Đó là hồn ma của anh, như anh đã kể tường tận với em.

- Nhưng với anh, tư tưởng là hành động. Và hồn ma không phải là tư tưởng của anh sao?

- Nó là tư tưởng của anh sao? Nó chỉ là hồn ma, và chắc gì nó là hồn ma của anh. Theo anh, nó chỉ mạo nhận, chỉ nói man. Nó là hồn ma đeo mặt nạ.

- Mặt nạ gì?

- Cái mặt nạ mà nó tưởng là anh.

- Nếu anh không có mặt nạ thì hồn ma lấy đâu ra cái mặt nạ đó?

- Nhưng thật vô lý! Tại sao anh lại muốn giết em? Nếu em còn nói năng linh tinh thế này thì anh sẽ quăng em xuống sông đấy!

- Ném đi, em không sợ! Em sẽ thành ma da. Và một ngày nào đó, em sẽ giết anh để trở lại làm người.

- Em xứng đáng là người yêu của một tên sát nhân!

- Xứng đôi quá còn gì! Anh là sát nhân, là người thầy, và mai sau sẽ đầu thai làm con em.

- Liệu đấy! Anh sẽ giết em. Nhưng bằng cách này. Cả hai cùng trầm mình, dưới đám bèo trôi kia. Những cánh bèo hạnh phúc!

- Cánh bèo! Đúng như người ta nói: Mới sinh ra, rồi tình đà nông nổi!

- Sinh lai chủng đắc tình căn thiện. Nó vô thường trong một thế giới vô thường, thế thôi. Nhưng khoảnh khắc mà nó trôi trên dòng sông hoàng hôn này thì đẹp vô song, em không thấy sao?

- Cả cái chết cũng đẹp.

- Ừ, cả cái chết cũng đẹp.

5.

Mỗi tối, mi lại chờ ta trong căn phòng này sao?

Đúng vậy, tôi chờ để ông sai bảo mà!

Để ta bảo mi đi giết người ư?

Đúng vậy, thưa ông!

Tại sao lại giết người mà không phải là làm một việc tốt nào đó?

Tôi sinh ra không phải để làm việc tốt. Những điều ông làm ngoài đời đang được ca ngợi đấy. Nhưng những điều tôi làm cho ông trong bóng tối tất nhiên sẽ không được ai biết đến.

Hiểu rồi, mi chỉ biết làm cái ác nhưng tại sao lại là giết nàng mà không phải là một ai khác?

Ha ha tôi chỉ vừa ví dụ là ông đã bị ám rồi!
Không cần thiết giết nàng chứ?
Không. Không! Nghe rõ chưa?
Vậy thì ai đây, xin hỏi?
Mi sẽ không làm được điều ta đòi hỏi đâu!
Làm sao ông biết?
Vì kẻ mà ta muốn giết, ha ha, chính là mi đó! Nghe rõ chưa, hung thần?
Ông lại đùa rồi, ai lại đòi giết thần hộ mệnh của mình bao giờ?
Ôi trời, mi là thần hộ mệnh ư?
Không tin thì tùy ông. Dẫu sao đi nữa, tôi vẫn cứ là thần hộ mệnh!
Mi là gì thì mặc xác mi!
Tôi là hồn chứ không phải xác!
Nhận lệnh đi, hãy làm điều ta bảo, hãy chết đi!
Một hồn ma không thể tự giết mình!
Vậy thì cút đi!
Cũng không thể.
Ta cấm mi điện thoại cho nàng hay đi gặp nàng!
Hồn ma, dẫu là hồn ma sống, cũng có một chút tự do của nó, xin ông nhớ cho!
Tự do của mi đã đe dọa cuộc sống của ta, tình yêu của ta.
Làm sao khác được chứ? Mọi cuộc sống đều bị đe dọa, mọi tình yêu đều bị đe dọa!

6.

- Alô, em đây à?
- Nhưng anh là ai?
- Em không nhận ra anh sao?
- Không chắc! Anh hay hồn ma của anh?
- Anh. Anh đã đuổi hồn ma đi.
- Thế thì nó có chịu đi không?
- Anh... cũng không biết!
- Vậy thì người đang nói chuyện với em là ai đây?
- Chính anh.
- Hay đó là anh và hồn ma? Điều này anh có biết không?
- Em sao thế? Tại sao có nỗi hoài nghi này? Em đừng chú ý hồn ma của anh. Hãy loại nó ra khỏi cuộc đời của chúng ta.
- Ước gì em có thể làm thế. Em chỉ là một cánh bèo trôi! Ước gì...
- Hãy đến chỗ hẹn với anh ngay bây giờ! Cái góc bán đảo mà em bảo là đẹp nhất đó.
- Anh ơi, chính là anh đang chờ em trước cửa kia rồi.
- Ai? Nó ư? Không phải anh đâu! Em đừng...
- Làm sao em biết được kẻ nào đang chờ em chứ? Ai là anh, ai là hồn ma?
- Em đừng... Alô? Alô?

7.

Có một góc bình yên nơi bán đảo, nơi tôi có thể ngồi nhìn không chán những cánh bèo trôi.
Bèo trôi, sông trôi, mây trôi, nắng trôi...